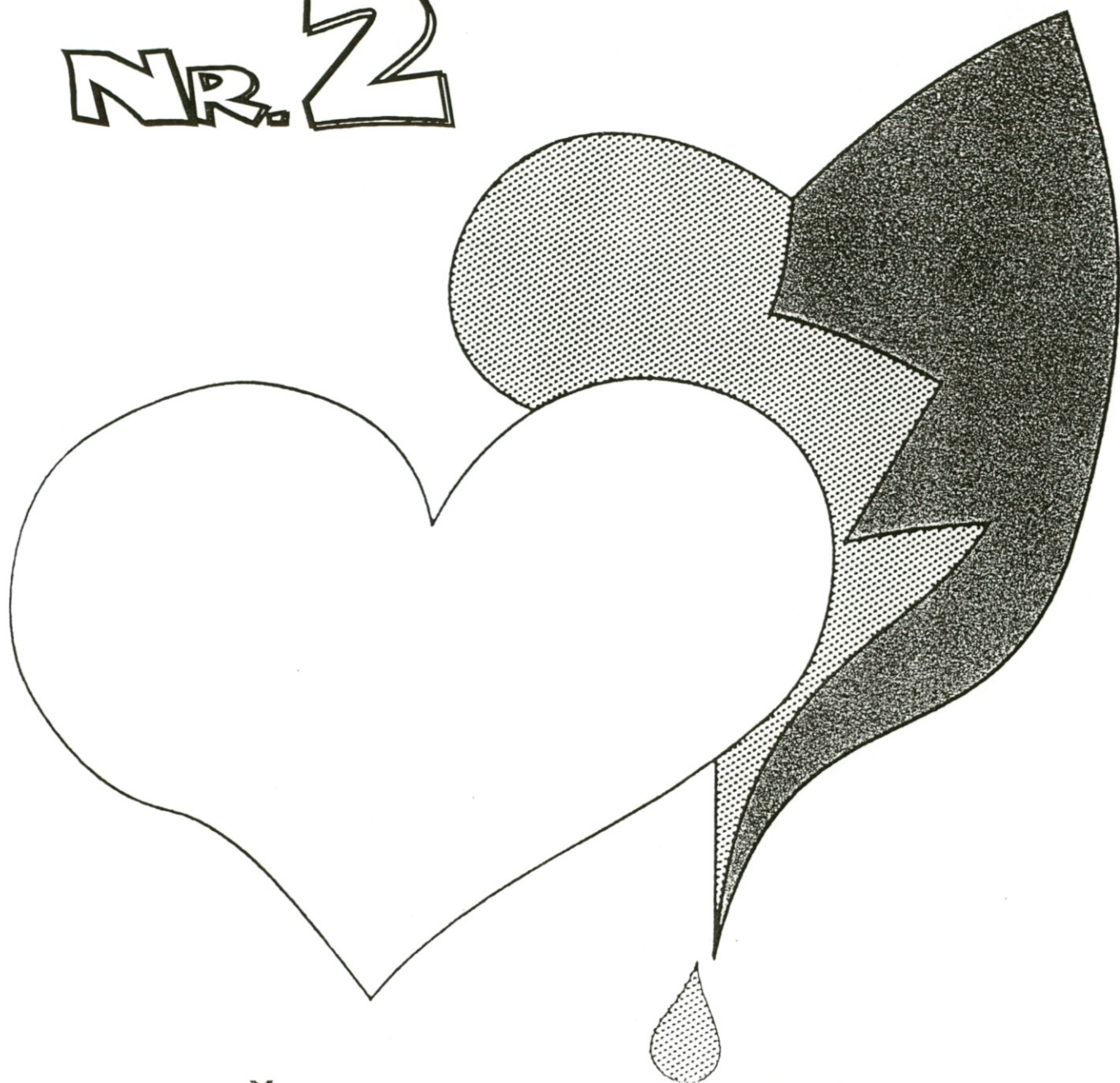

OLGIČIN VESTNIK

NR. 2

Šolsko leto 1996/97

OLGIČINI NAJ...

GENIJALCI

LOGIKI: CANKARJEVO ZLATO PREJELE:

Urška Kolar, 5. Nuša Urbančič, 8.a
Sebastjan Voljč, 6.a Lea Papst, 8.d
Berni Pihler, 7.b Cecilija Emeršič, 8.b
Nuša Urbančič, 8.a Jasna Drakšič, 7.c
Nina Horvat, 7.a
Mojca Neudauer, 7.a
Alenka Prša, 8.d
Metka Erlač, 8.d
Nina Horvat, 7.a

MATEMATIKI:

Berni Pihler, 7.b
Mojca Neudauer, 7.a
Nuša Urbančič, 8.a

LEPOSLOVNO IN STROKOVNO ZNANJE O VESOLJU DOKAZALI:

Matej Črnjavič, 7.a
Aljoša Harlamov, 7.a
Tomaž Šalamun, 7.a

PRVAKI MED MLADIMI RAZISKOVALCI:

Skavti na Ptuj - Anja Krasnič, 8.c
Petra Kožuh, 7.b
Tadej Pintar, 8.d
Alkohol med mladimi - Nuša Urbančič, 8.a
Rafaela Šenveter, 8.a

UMETNIŠKE DUŠE

so ustvarjale:

v likovnih delavnicah Čisto mesto
Poslikave na svili,
v dramskem krožku Nebesno gledališče,
v literarnem glasilu Prvi koraki,
v šolskem časopisu Vestnik

so objavljale in bile nagrajene:

Živa Ketiš, 7a
Janja Bratuša, 7.a
Cecilija Emeršič, 7.b
Peter Bohinc, 7.a
Aljoša Harlamov, 7.a

prepevali kot slavčki in izdali zgoščenko:
otroški in mladinski pevski zbor

NA DRŽAVNIH TEKMOVANJIH SO SE DOKAZALI

V ZNANJU IZ TUJIH JEZIKOV:

Matic Kukovec, 8.c
Lea Papst, 8.d
Peter Surič, 8.c

V TEHNIKI:

Boštjan Vidovič, 8.c
Matic Kukovec, 8.c
Borut Majcen, 8.c
v računalništvu:
Boštjan Vidovič, 8.c

ŠPORTNI ŠAMPIJONI SO:

EKIPE V

nogometu
košarki
atletiki
namiznem tenisu
rokometu
odbojki
kolesarjenju
judu
streljanju
namiznem tenisu

POSAMEZNIKI

Rok Solina - atletika
Žiga Omladič - atletika
Sanja Šegula - atletika
Andreja Brumen - atletika
Nejc Janžekovič - namizni tenis
Vid Cenčič - judo
Aleš Krajnc - judo
David Erjavec - gimnastika
Miljan Nojič - ples

NEKE VRSTE UVODNIK

Tako, šola se počasi končuje in začenjajo se počitnice. Čas, ko ima povprečen najstnik malo manj prostega časa. In ravno ob tej priložnosti bo izšla 2. številka našega preljubega časopisa. Ker pa je to komaj 2. (!) številka, vas prosimo, da malce zamižite na desno ali levo oko - kakor pač hočete! Času primerno bo v tej številki govora o preteklem šolskem letu, ki ga ptujski šolarji organiziramo že nekaj let

(šolsko leto namreč). Seveda pa bi vas rada opomnila, da glasilo ne more biti izdelek le peščice posameznikov, zato bomo v prihodnje veseli VAŠIH prispevkov.

Ob koncu bi se rada zahvalila vsem, ki so nam pomagali pri nastajanju tega glasila.

ČAO!

vaša urednica

PREDPOČITNIŠKI INTERVJU Z GOSPODOM RAVNATELJEM

Bil je "lep šolski dan" (kakor pač za koga) in midve sva bili v globokem zosu, saj bi morali narediti intervju z g. ravnateljem, a sva vedno imeli to (ne) srečo, da ga nikoli ni bilo v njegovi pisarni ravno tisti hip, ko sva ga iskali. No, kakor pravijo, nič ni večno in tudi midve sva dočakali dan soočenja z njim. Kako je bilo, pa lahko preberete v nadaljevanju. (OPOMBA: vprašanja so se nanašala predvsem na nas - učence.)

Glede na preteklo oziroma iztekajoče se leto: kaj mislite o rezultatih učencev?

Mislim, da je bilo leto zelo delovno, razvedrilno, tudi malce živčno, vsekakor pa so glede na lani boljši rezultati. Učenci so dosegali dobre rezultate na raznih tekmovanjih (matematika, slovenščina, kemija, fizika, šport, raziskovalne naloge...), pa tudi osmi razredi so pokazali lepo znanje na eksternih preverjanjih (veliko učencev je doseglo vse točke - 100%).

Kaj pričakujete naslednje šolsko leto?

Upam, da bomo načrtali lepo tekoče delo, da bo šola še bolj odprta za vas, vaše ideje in zamisli in da bodo vsaj tako dobri rezultati kot letos. To je seveda možno doseči, saj imamo pridne razredne skupnosti, poskrbel pa bom tudi, da bo šola lepa, da boste imeli lepe učilnice in vsa potrebna učila oz. pripomočke pri pouku.

Kakšne spremembe želite na Olgici?

Želim, da bi šolo renovirali ali pa da bi zgradili novo. Vendar mislim, da kljub slabim razmeram dosegajo učenci dobre rezultate.

Kaj pa valeta: kakšno pričakujete?

No, učenci me vedno presenetijo in verjetno bo tudi letos tako. Učenci pripravljajo valetu po svojih sposobnostih in zamislih, zato ima vsaka generacija "svojo" valetu. Seveda pa se z vsako

valetu poslavlja ena generacija in s tem na nek način odhaja tudi del mene. Komaj pa čakam na tekmovanje sedmih razredov za ključ. (OPOMBA: smeh, saj se moramo letos obleči v kondome.)

Se vam zdi, da so se izobraževalne možnosti od vaše mladosti do danes izboljšale? (Kako?)

Med izobraževalnimi možnostmi nekoč in danes sploh ni primerjave. Vse je šlo naprej. Včasih je šola predvsem ukazovala in kaznovala, danes pa poskuša vspodbujati željo po raziskovanju in razmišljanju. Recimo intervjujev z ravnateljem včasih sploh nismo delali, saj nas je bilo na nek način strah pred njim in smo tudi vedno zelo tiho hodili mimo njegove pisarne. Šola je odvisna od časa; to se kaže tudi v lepših odnosih s šolo in v boljših učilih. Včasih smo se recimo učili krpati "zokne".

Glede na to, da ste podžupan občine Ptuj: mislite, da učenci izkoriščamo vaš položaj oz. vpliv?

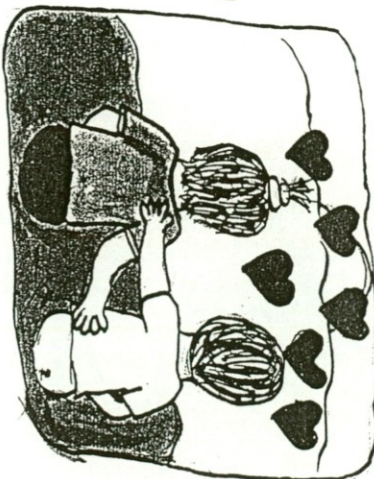
Ne, mislim, da vi tega ne izkoriščate. Bili pa ste zelo veseli in nekateri ste mi tudi čestitali. Seveda pa upate tudi, da bom naredil kaj na področju družabnosti in plesov med mladimi, zato mi dajete tudi predloge za boljše življenje mladih. Znete biti zelo prijetni in pozorni in čeprav je tudi nekaj neprijetnih (težavnih) učencev, število pridnih še vedno prevladuje.

Pravzaprav niti ni bilo tako hudo in ugotovili sva (kar je marsikdo med vami verjetno že), da g. ravnatelj sploh ne grize in da te lahko k njemu napotijo tudi, če nisi doživel "pubertetniških izpadov".

Nika Jakab, Maja Majcen, 7.b

PRVA LJUBEZEN

Konec

Štefan
1998

GENJI V KRATKIH IN DOLGIH HLAČAH

OLGIČARJI NA SVETOVNIH STOPNIČKAH

Pogovarjali sva se z Miljanom Nojičem, ki obiskuje 4.a razred naše šole. Naj vas njegova starost oziroma mladost ne zavede, saj je s svojo soplesalko svetovni vice prvak.

Si že vaje intervjujev?

Počasi se navajam.

Katero zvrst plesa treniraš?

Standardne in latinsko-ameriške (LA) ples.

Kdaj si začel?

Pred dvema letoma.

Kako treniraš?

Od tri do tri ure in pol na dan. Imam skupne in individualne ure.

Kako se počutiš kot svetovni vice prvak?

V redu.

Kaj pa si drugi mislijo o tem naslovu?

Vsi so navdušeni in veseli. V razredu smo celo skupaj pojedli torto.

Kje si dosegel ta naslov?

V Angliji.

Kateri ples ti je bolj všeč: standardni ali latinsko-ameriški?

Standardni.

V katerih plesih pa si svetovni vice prvak?

V standardnih.

Razen plesa te verjetno zanima tudi kaj drugega.

Kaj?

Predvsem elektronika in narava.

Ugotovili sva, da je Miljan zelo prijeten in da ga uspeh kljub visokemu naslovu ni prevzel.

Urška Žmauc, Leja Terbuc, 7.b

POPOLDAN Z GENIJEM V DOLGIH HLAČAH

Pisatelji živijo čisto normalno življenje. Hodijo v službe, tu in tam napišejo kakšno knjigo in ne nazadnje niso preveč bogati. Tudi Slavko Pregl ni izjema. Nekoč, ko je bil deček, je dejal: ko bom velik, bom bogat. Velik je sedaj, bogat (tako sam pravi) pa še ni. Ko je gostoval na naši šoli, sem malce pokramljala z njim. OPOZORILO: G. Pregl govori v rebusih.

Katera izmed vaših knjig vam je najljubša?

Tista, ki jo bom še napisal.

Ko začnete pisati knjigo, ali že veste, kako se bo končala?

Navadno imam zamišljeno zgodbo, ki se potem čisto drugače razplete. Ko končni rezultat preberem, si rečem: Slavko Pregl, dobro si napisal.

V katerem letnem času dobite največ navdiha za pisanje?

V vseh, čeprav v zadnjem letu nisem napisal nobene knjige.

Ko ste bili še mlajši, ste zagotovo imeli kakšne vzornike med pisatelji. Katere?

Med našimi pisatelji sta mi bila najbolj všeč Tone Seliškar in Anton Ingolič, med tujimi pa Mark Twain.

Ali kdaj napišete zgodbo po naročilu?

Po naročilu pišem različne radijske igre. Tudi Dolgohlačnike sem napisal po naročilu.

Kdaj ste napisali svojo prvo knjigo in katera je bila?

Prvo knjigo sem napisal 1972, ko sem bil star 27 let. Knjiga se je imenovala Nova zgodovina.

Kaj vam je ljubše: mestni vrvež ali tihota narave?

Ko sem v mestu, mi je ljubša narava, ko sem pa v naravi, pa mi je ljubše mesto.

Kako je ime vašima bratoma?

Najstarejši brat je univerzitetni profesor in je bolj miren, zato je Mirko, najmlajši brat pa je bolj živahen in športen tip, zato je Živko, jaz sem slaven, zato sem Slavko.

V takem duhovitem tonu smo se pogovarjali s tem zanimivim mladinskim pisateljem.

Živa Ketiš, 7.a

V SKUPNEM KOŠU

NAŠE KOŠARKARSKKE TEKME

Veni, vidi, vici ali Prišel, videl, zmagal. Takšni so bili tudi naši košarkarski nastopi, dokler ni prišlo do povratne igre v Divači. Tam smo spoznali poraz. Dokler smo zmagovali, smo bili zvezde večera, a ob prvem porazu smo utonili v pozabo. Ja, vsega lepega je enkrat konec.

GASILCI IZ VELIKE PEČI

Ni gasilcev takšnih več,
kot so v vasi Velika Peč.
Naj vasi so majhne al' velike,
vse gasijo brez razlike.
Naj so v hlevu trije konji, dve gosi,
naj še takšen ogenj se vali,
to za njih je le igrača,
ki jim je vse bolj domača.
Čez čas pa sirene napovejo,
da treba bo gasiti žejo.
Potlej hitro, brez slovesa,
osedlajo svoja kolesa.

Nina Horvat, 7.a

Deset osmošolskih zapovedi

1. Učenje je prepovedano!
2. Rodili smo se utrujeni in živimo, da se spočijemo!
3. Če vidiš koga, da se uči, mu daj rajši motiko v roke!
4. Od prevelike lenobe še ni umrl nihče umrl!
5. Uči se tisto, kar se moraš, pa še učitelju pusti malo!
6. Ne piši testa danes, če ga lahko jutri!
7. Če je učenje zdravje, naj živi ljubezen!
8. V šoli počivaj, da boš lahko doma spal!
9. Če si nor, se delaj še bolj norega!
10. Če te prime napad učenja, sedi v kot, da te napad mine!

Katja in Martina, 8.c

ANKETA

Bili smo na končnem izletu samo zato, da bi izvedeli naslednje stvari:

1. Kakšne spodnje hlače si vzamejo seks bombice na izlet?

ODGOVORI

- Jaz si jih sploh ne vzamem, saj je bolj zanimivo, če delaš brez.
- Jaz pa si vzamem rdeče čipkaste »not zatlačene«, ker mi tako ugaja, seveda.
- Jaz, pridna punčka, pa vzamem še dupli deviški pas. Ključ je pri meni.

2. Dečki, kakšne kondome imate s sabo?

ODGOVORI

- Jaz imam rad tiste z (okusom).
- Jaz pa tiste BREZ, saj se okus zelo rad navleče.
- Meni osebno je najbolj všeč okus kokosa, saj po banani res dobim nekakšne čudne izpuščaje, potem pa se začnem praskati, pa še slabo mi je, pa...

OPOMBA:

Zaradi prevelike stopnje alkohola v zraku smo to anketo prej končali. In to srečno.
(ČE VERJAMETE!)

Katja Gönc in Martina Ipša, 8. c

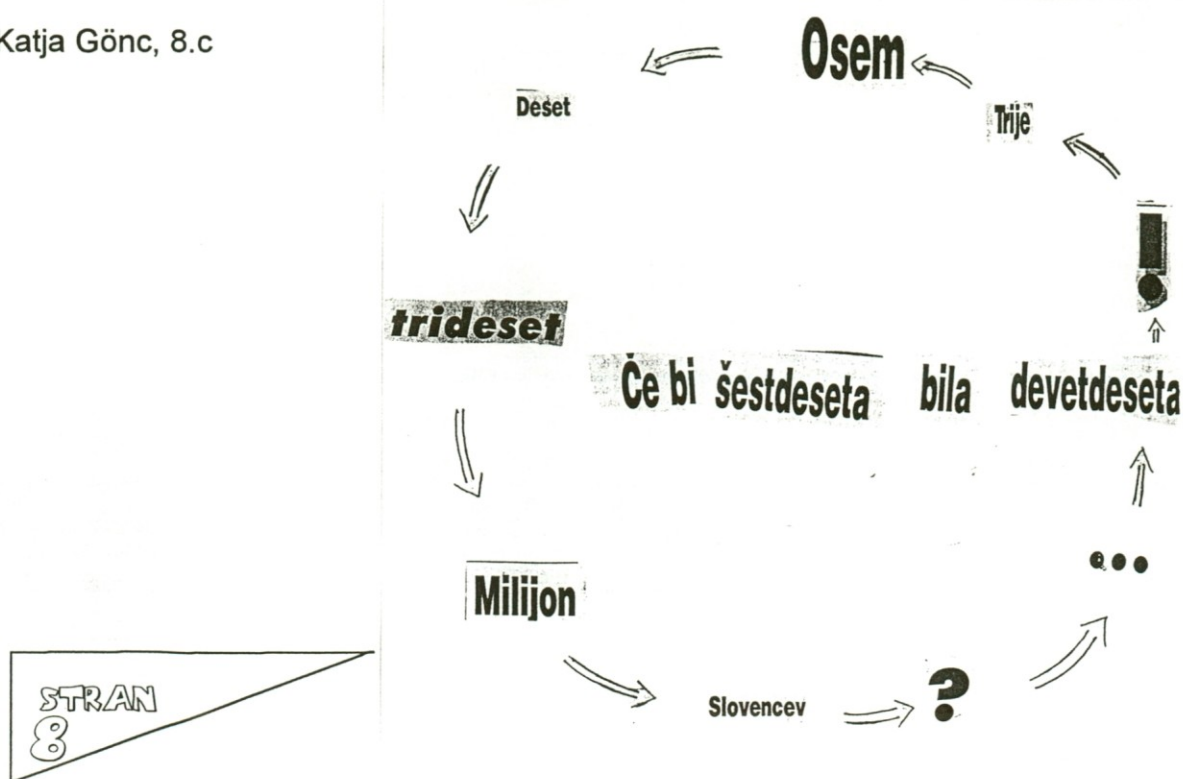
MI SMO PRAV SMEŠNA DRUŽINA

Mi smo smešna družina zaradi tega, ker smo smešni že v svoji normalnosti. Mislim, kdo pa nima mame, ki se pritožuje nad kilogrami oziroma nad tonami celulita.

Najbolj se ta smešnost - normalnost kaže, ko se odpravljamo na vsakoletni pošteno zaslužen dopust v Nerezine. Vse "zajebancije" se začnejo že pri prtljagi. Mama spakira vedno preveč, da polovica stvari ne gre v avto, in vedno pozabi vzeti staremu kopalke. Mogoče ga želi spraviti na nudl plažo oziroma na FKK (za tiste, ki ne razumejo). No, v glavnem se končno odpeljemo. Samo en popravek še čaka na tem lepem Ptuju. Kot vsako leto smo zmenjeni, da se odpravimo na desetdnevno mučenje ob pivu in cigaretih, ki baje niso za otroke, skupaj s kolegi ali, da se bolj strokovno izrazim, z eno vejo v družinskem drevesu. Z dvema besedama povedano - smo v sorodu. Majniki pa imajo samo eno veliko malo napako, da vedno zaspijo. Takrat pa nam glava družine posreduje svoj besedni zaklad, za katerega ne bi mogla trditi, da je leposloven - prej grdosloven. Nazadnje se na pot odpravimo sami. Kakšni dve uri je v avtu smrtna tišina, saj vsi sladko spančkamo ali hrgolimo, kakor kdo. Razen našega atija. Ubogi revež vozi vseh sedem ur brez večjega postanka, medtem ko ga naša mami šopa s pekočimi bonboni prav toliko, da se revež ne zaduši. Medtem pa se že zbudi moj bratec Peterček. Fuj ej, tip je poslinjen, pa še jaz imam na nogi tri špukce, a sem rajši tiho, ker vem, da če se bom začela dreti in stresati tiste sladke besede, da se bo zbudila moja sestra in me pobruhala od zgoraj do dol. Zato rajši počakam, da bratec spet zaspi in da ga potem obsujem z vsemi tistimi lepimi zelenimi hrakli. Čez kakšne pol ure pa tudi jaz govorim vse tiste besede, ki sem se jih naučila v šoli, med odmori - seveda, saj se je zgodil čudež. Pokozlana sem samo po sprednjem delu riti in po bedrih. Pikica, kako sovražim poletje!

No, vidite, tako je pri nas vsako leto. Pa še do meje s Hrvaško nismo prispeli. Ampak, to je popolnoma normalno, če si poslinjen in pobruhan. Kako je šele pri nas, ko si pečemo palačinke ob treh zjutraj. No, kot sem rekla, mi smo smešni samo v svoji normalnosti.

Katja Gönc, 8.c

RESNI DOPISNIKI

MOJI MAČKI

Imam tri mačke: Piko, Pikica, Žerak.

Imam jih zelo rada. Ovijajo se mi okoli nog in mi skačejo v naročje. Pikica in Žerak sta črnobela, Piko pa je oranžnobel. Mačke imajo rade tudi moji sošolki Evo in Ano. So izbirčne. Najraje jejo konzerve Feliks. Piko spi pri moji babici na Potrčevi, Žerak in Pikica pa na Vičavi. Podnevi spijo na stolu. Najraje se igrajo s kolebnico in dolgo palico, ki jo vlečem po tleh. Včasih si zapojem: Kje ste mački moji, rada vas imam.

Zelo mi je prijetno v njihovi družbi.

Živa Kolarič, 3.c

OUTSIDERJI

V današnjem svetu je veliko duševno prizadetih ljudi. Lahko so prizadeti iz različnih vzrokov. Vendar v tem spisu ne bom opisovala vzrokov prizadetosti, ampak se bom poizkusila "spremeniti" v dekle, ki se je odločilo za plemenit in pogumen poklic. Postala je učiteljica v razredu štirih duševno prizadetih otrok.

Nikoli ne bom pozabila tistega dneva. Vstopila sem v majhno učilnico, polno risbic. Te risbice pa so bile naslikane, kakor da bi jih naslikali triletni otroci. Vendar so imele kljub temu svoj čar. Ozrla sem se po razredu. Štirje pari oči so zrli vame. Zrli so začudeno in ljubeče hkrati. Takoj sem začutila, da bom v tem razredu sprejeta bolj kakor kje drugje.

V prvem trenutku je zavladal molk. Takoj zatem se je zaslišal vesel vrisk: »Hura, novo učiteljico imamo!« Deklica z modrimi očmi me je vprašala: »Kako ti je ime?« Odgovorila sem: »Klara, toda lahko me kličete, kakor hočete.« Suhljat deček se je zasmel: »Za nas pa boš kar Klari.« Tako smo se spoznali.

Sčasoma sem jih začela odkrivati. Čeprav niso bili težje prizadeti, delo z njimi ni bilo lahko. Vendar sem jih poskušala sprejeti takšne, kot so, in počasi mi je to uspelo.

Ana, deklica, ki me je prvi dan ogovorila, je bila mongoloid. Na začetku še nisem opazila, da ima smisel za glasbo. Ko pa smo neko dopoldne peli preprosto pesmico, je zapela izredno lepo in prosila sem jo, če lahko zapoje še enkrat. Njen glas je bil prečudovit. Vsi sošolci so jo z občudovanjem poslušali. Sklenila sem, da jo bom čim bolj spodbujala k petju.

Andrej je bil majhen in droban deček. Obnašal se je kakor triletni fantič. Od vseh učencev me je imel najraje. Kadar je bilo mogoče, mi je sedel v naročje. Takrat sem mu morala povedati kakšno zgodbo. Nekega dne sem ga prosila, naj si tudi on izmisli pravljico in mi jo pripoveduje. Zasijale so mu oči in začel je pripovedovati z vso gorečnostjo. Zgodba, ki jo je povedal, je bila prečudovita, polna napetih

trenutkov. Dogovorila sva se, da bo tudi svojim sošolcem kdaj povedal kakšno pravljico.

Sanja se najprej ni hotela vključiti v skupino. Sedela je bolj ob strani in zrla predse, kakor da o nečem razglablja. Stopila sem k njej in jo vprašala: »Sanja, o čem razmišljaš?« Najbrž je začutila, da jo bom razumela in začela mi je odkrivati svoje misli. Ostrmela sem. Razmišljala je o vojnah v svetu, o sovraštvu in drugih problemih. Čeprav so bile njene misli nekoliko nenavadne, so kljub temu imele svoj čar. Od tistega trenutka dalje sem si vsak dan vzela nekaj časa in skupaj sva razmišljali o teh stvareh.

Peter je bil zadnji učenec v mojem razredu. Edini je bil malo močnejše postave. Ni mogel premikati nog, zato je sedel v invalidskem vozičku. Hitro sem odkrila, da čudovito riše. Videti je bil izredno neroden, ampak ko je dobil v roke svinčnik, je ves oživel. Na list papirja je v tem trenutku pričaral čudovito pokrajino. Nekega dne me je vprašal, kaj mi naj nariše. Prosila sem ga: »Nariši sebi!« Lotil se je dela. Zelo dolgo se je trudil in mi končno pokazal risbo. Res, na risbi je bil on. Skoraj nisem mogla verjeti, da se pod tako okorno zunanostjo skriva takšen umetnik.

Iz dneva v dan sem bolj uživala z njimi. Tudi oni so me imeli vedno bolj radi. Čeprav so čez nekaj let vsi odrasli in odšli, se jih bom vedno spominjala. Ta okorna telesa, ki skrivajo toliko darov, so mi prirasla k srcu. Rada vas imam, otroci!

Morda nisem vsega napisala tako, kot bi moralo biti, saj še nikoli nisem bila med prizadetimi otroki. Zavedam pa se, da so tudi oni ljudje tako kot mi. Želim si, da bi nekoč postala učiteljica teh otrok. Rada bi jim pomagala, da bi se razvili v plemenite ljudi.

Cecilija Emeršič, 8.b

(Mentorica: Vera Golob -

1. nagrada na razpisu

Ministrstva za kulturo in šport)

ŽALOSTNE SO USODE VELIKIH UMETNIKOV

Usode naših in tudi tujih umetnikov so večinoma grenke, vendar spomin nanje še vedno živi.

Podobnega mnenja je bil tudi France Prešeren, ki je napisal vsem znano pesnitev Glosa. France Prešeren je ustvarjal v obdobju, ki mu pravimo romantika, v prvi polovici 19. stoletja. Življenja umetnikov ni olajševal, ampak ga je slikal takšnega, kot je. V pesmi opisuje krute usode znanih pevcev, skladateljev in drugih umetnikov.

Sam je bil noro zaljubljen v Primičevo Julijo, kateri je posvetil Sonetni venec, ki zagotovo še danes prekosi vse ljubezenske pesmi. Butice neukretne, kot se je tudi sam izrazil, med njimi je bila Primičeva Julija, se za takšno pesnitev ne zmenijo. Neprestano ponavljajo, kaj je nam treba imenitnih pesnikov, kaj je nam treba skladateljev in slikarjev. Ali so kdaj pomislili, kaj je umetnikom treba ljudi, ki ne ljubijo umetnosti? Če bi na svetu živeli sami takšni ljudje, bi dobili premalo duševne hrane in bi počasi pomrli od duševne lakote.

Vsak človek bi moral hoditi v gledališče ali kino, na koncerte ali v galerijo, ali pa k maši v imenitne cerkve. Tudi cerkve so pravi zakladi umetnosti. V njih uživamo v arhitekturi. Cerkev so najimenitnejše zgradbe v vasi. Vprašajmo se, zakaj.

Nekdo pa nam mora skuhati to duševno hrano. Ubogi umetniki z nesrečnimi usodami, kot jih opisuje Prešeren v pesnitvi Glosa.

Med umetniki, ki so imeli vse prej kot z rožicami postlano življenje, je bil tudi Janez Vajkard Valvasor, ki je napisal najobsežnejše zgodovinsko in zemljepisno delo Slava vojvodine Kranjske. Za to knjigo, ki jo je opremil s 533 bakrorezi, je žrtvoval vse premoženje in umrl kot revež. Od te knjige sam ni imel ničesar, vendar pa je za sabo pustil zapisano zgodovino Kranjske in dandanes ga obravnavamo in častimo kot prvega slovenskega zgodovinarja.

Valentina Vodnika so preganjale avstrijske oblasti, saj je oblast veliko kritiziral, male kmete in revne ljudi povzdigoval. Njegov pogled na življenje je optimističen. Za slovenski narod je zelo pomemben, saj je bil naš prvi pesnik, skupaj z drugimi je izdal prvi slovenski časopis Ljubljanske novice, prevedel je kuharske knjige, pisal učbenike in izdal prvo Slovensko pratiko. Bil je torej pesnik, prevajalec,

časnikar in tudi pisatelj. Skratka človek, ki bi ga v današnjem času le stežka našli, vendar kljub vsemu je imel Valentin Vodnik grenko usodo, saj ni pametno biti politični nasprotnik. Je pa imel manj grenko usodo, kot na primer Vincent van Gogh. Imeniten slikar, ki je v času, ko je živel, prodal eno samo sliko. Tudi, ko je hotel kakšnopokloniti, je ljudje niso sprejeli. Bil je tako obupan, da si je odrezal uho. Njegove slike so dandanes vredne milijone.

Umetnikom je največkrat cilj postati čimbolj slaven, saj slava prinaša denar in ugled. Nekateri med njimi pa tudi niso kos kruti borbi med umetniki, zaradi česar je mnogo znanih glasbenikov žal seglo po mamilih, v katerih so iskali navdih za glasbeno ustvarjanje ali srečo v privatnem življenju. Med njimi je bila tudi Janis Joplin, ki je vzela prevelik odmerek mamil in umrla.

Kruta usoda je doletela tudi Beethoven. Mračna usoda znamenitega skladatelja ti resnično zleze pod kožo. Le pomislite, kako se je ta imenitni skladatelj počutil, ko je ugotovil, da mu peša sluh. Kmalu je popolnoma oglušel, vendar se ni poslovil od notnega črtovja in klavirja. S svojo nadarjenostjo je gluhi skladal do konca svojih dni.

Večino umetnikov postane slavnih šele po smrti. Je bilo morda v Prvi polovici 19. stoletja, ko je Prešeren napisal Glosa, na svetu več butic neukretnih, kakor danes? Na to vprašanje ne znam odgovoriti. Vsekakor je treba umetnike ceniti in spoštovati kakor kraljeve krone in žezla, morda še bolj. Umetniki vso svojo dušo in srce vložijo v pesnitev, zgodbo, roman, glasbo ali sliko, sami pa imajo bedno osebno življenje. Vsak človek ne more napisati pesmi in naslikati slike, če nima talenta in umetniške žilice. Preden umetnike in njihova dela odklonite, zlezite vsaj za hip v njihovo kožo in napišite kakšen roman, če lahko.

Umetnost more presojati le tisti, ki jo pozna in ki tudi pozna ustrezna merila zanjo.

Metka Erlač, 8.d

VČASIH SE PONESREČI

Zgodilo se je pred nekaj meseci. Pri slovenščini smo morali za domačo nalogo napisati spis.

Dan prej sem še ga popoldne šla pisat.

Preden sem začela, sem si pripravila domači zvezek, nalivno pero, brisalec za popravljanje napak in še slovnični zvezek s pravili. Nato sem si še enkrat prebrala navodila. Vzela sem pero in začela pisati.

Skrbno sem uredila glavo spisa. Nato uvod in jedro. V jedru sem morala nekaj popravljati. Nato pa kar naenkrat vse modro po zvezku. Ugotovila sem, da se mi je črnilo ulilo iz peresa. Ko sem pohitela, da bi še pravi čas obrisala črnilo, sem iztegnila roko in polila sok. Ojej! Sok se je polil po svilenih rutah. Hvala bogu, bile so še nepopisane.

Tedaj je pritekla mama. Vstala sem in stekla po brisačo. Ob tem sem se spotaknila ob koš in padla na nos. Ojej, je bolelo. Nazadnje sem le pobrisala in ugotovila, da ni bila tako velika packa. Rute je mami oprala. Le jaz sem bila potolčena. Imela sem nekaj modric.

Vendar je bilo vse v redu. Dokončala sem spis in nič več ni bilo narobe. Včasih se kakšna stvar ponesreči.

Rebeka Pšajd, 6. a

V ŠTURMOVCIH

V torek 10.6. sem šla z mojo prijateljico Živo v Šturmovce. Živina mama uči v centru 1. letnik. Vsi prvi letniki so šli na izlet v Šturmovce. Šla je tudi Živa, zato me je povabila zraven. Odhod je bil ob 9.00. Prišla sem pred center, kjer me je čakala Živa. Odšli smo v Šturmovce. Na poti smo videli dosti traktorjev. Najprej smo odšli v OŠ Videm, kjer smo si ogledali posnetek o naravoslovni učni poti v Šturmovcih. Potem smo še mi odšli po tej poti. Naša vodiča sta bila Sabina in Marko iz OŠ Videm. Po poti smo videli znane rastline. Ko smo hodili, je bilo na nekaterih drevesih označeno ime drevesa. V tla so bile zapičene tablice s številkami, ki so nam kazale pot. Ko smo prišli na konec, smo se obrnili in odšli nazaj. Avtobus še nas ni čakal, zato smo malo počakali. Končno je prišel. Odšli smo. Odložil nas je pri centru. Potem sva z Živo in njeno mamo odšli na malico. Videla sem veliko zanimivih stvari. Bilo mi je zelo všeč.

Ana Cenčič, 3. c

JAZ NE BOM VRTNARKA

Vas zanima zakaj ne? Najbolj preprosto zato, ker me to ne veseli. Vendar je še nekaj drugega.

Že od nekdaj sem rada v naravi, a rože me prav nič ne zanimajo. Moja babica jih ima rada, rada jih ima moja mama in tudi brat ni ravnobušen do njih. Zanje se je začel zanimati še moj oče, čeprav moji niso vrtnarjui. Lahko bi rekli, da so nedeljski vrtičkarji. Kaj pa jaz? O rožah na vrtvih nimam posebno dobrega mnenja. Treba jih je zalivati, skrbeti zanje, meni pa vse to smrdi. Družina se je že navadila, da zaradi rož dvigam nos. Imam pač rajši male živali. Naše že kar nekaj časa pregovarjam, da bi kupili psa.

Želim postati vse kaj drugega kot vrtnarka. npr. pravnica, političarka, kriminalistka. V mojem srcu je prostor za rože v naravi. Za te ni treba skrbeti, lahko jih samo opazuješ.

Moja mama je čisto nora na rože v vrtovih, na balkonih, v stanovanjih... Če jo posnemam: »Glej fuksije, pa te krizanteme in te vrtnice! Ali niso krasne! Ne vem, ni mi jasno, kako vzdrži vse to. Pa sejem v Celju, pa razstava v Voljčjem Potoku in Savinjskem Gaju. Dolgčas!

Kot ste opazili moje mnenje o rožah na vrtovih ni posebno dobro. Vendar, če sem član moje družine, jih moram prenašati, pa če hočem ali nočem. Nimam izbire. Ampak o nečem sem odločena: JAZ NE BOM VRTNARKA!

Živa Ketiš, 7. a

IZGUBLJENO - NAJDENO

V likovni učilnici sem pozabil svilene črne gate z rdečimi srčki.

Najditelj, javi se!

Šifra: **umetni**

Prodajam mesto učenca 7.d razreda.

Šifra: **odpadnik**

V jedilnici sem pozabil kremo za sončenje. Nujno jo potrebujem!

Šifra: **rdeči mehur**

Zbiram prostovoljne prispevke za nabavo buldožerja, ki bi podrl šolo!

Šifra: **bankrotiran**

Iščem dobro rejenega in slabo vzgojenega najstnika, starega približno 13. let.

Šifra: **ljudožerec**

TIRALICA

Iščemo knjigožerje in knjižne molje, ki so vse leto požirali knjige.

Šifra: **obubožana knjižnica**

V pričakovanju boljšega jutri

Kloniranje
možganov

— Drobne skrivnosti

=

Kaj

...

Reciklirala: Živa

Zbirale in se potile: Maja, Urška, Nika, Leja

Vse za uzde držala: gos. Alenka

Dodajali in odvezemali: gos. Vera in gos. Mojca

Potrpežljivo vse prenašal in računalniško urejal: g. Milan